

Α΄ Κείμενο: Ομήρου Οδύσσεια, α στίχοι 127-173

Πρώτος απ' όλους ο Τηλέμαχος την είδε, σαν θεός ωραίος
 ήταν με τους μνηστήρες καθισμένος, κι όμως ταξίδευε ο νους του
 πικραμένος.

130 Έβλεπε με τα μάτια της ψυχής του τον πατέρα του ένδοξο:
 αν ξαφνικά γύριζε πίσω' αν τους μνηστήρες πετούσε έξω απ' το παλάτι
 αν έπαιρνε ο ίδιος πάλι την αρχή στα χέρια του, και μέσα στα αγαθά του
 βασίλευε όπως πρώτα...

135 Το όραμα αυτό ανέβαινε στο νου του, πλάι στους μνηστήρες-
 κι είδε την Αθηνά. Ευθύς προς την αυλόθυρα έτρεξε γιατί
 τον έπιασε η ντροπή, να στέκει τόσην ώρα στην αυλή του ένας ξένος.

Κοντά της στάθηκε, της έσφιξε το χέρι το δεξί, με τ' άλλο
 πήρε το χάλκινο κοντάρι της, ύστερα την προσφώνησε μιλώντας,
 και πέταξαν τα λόγια του σαν τα πουλιά:

140 «Ξένη μου, καλωσόρισες, έλα να σε φιλέσουμε, κι αφού το δείπνο μας
 χορτάσεις, τότε μας λες τον λόγο της επίσκεψής σου».

145 Είπε και τράβηξε μπροστά' η Αθηνά Παλλάδα, λάμποντας τα μάτια,
 ακολουθούσε, κι οι δυο τους μπήκαν στο μεγάλο δώμα.

150 Το δόρυ της μετέφερε, για να το στήσει σε ψηλή κολόνα,
 το 'βαλε μέσα στην καλοξυσμένη θήκη, όπου και τ' άλλα δώρατα
 περίμεναν, άνεργα και πολλά, του καρτερόψυχου Οδυσσέα.

155 Ύστερα την οδήγησε σε θρόνο να καθίσει, λεπτούργημένο κι όμορφο,
 πάνω του απλώνοντας ύφασμα μαλακό, και στήριγμα στα πόδια της
 έσυρε το σκαμνί.

160 Έφερε πλάι της και το δικό του στολισμένο κάθισμα,
 παράμερα από τους μνηστήρες, μήπως κι ο ξένος, με τους ξιπασμένους,
 χάσει το κέφι του και δεν χαρεί το φαγητό
 -ήθελε εξάλλου να ρωτήσει και για τον πατέρα του
 που χρόνια έλειπε στα ξένα.

165 Τότε μια παρακόρη έφερε νερό, με τ' όμορφο χρυσό λαγήνι
 τα χέρια τους να πλύνουν, κι έχυne το νερό από ψηλά
 σ' ένα αργυρό λεβέτι' μετά τους έσυρε μπροστά γυαλιστερό τραπέζι,
 ενώ η σεβαστή κελάρισσα είχε την έγνοια να τους φέρει ψωμί
 κι άφθονο φαγητό, ό,τι καλό της βρέθηκε, να τους ευχαριστήσει.

170 Στα χέρια του σηκώνοντας ο τραπεζάρης δίσκους με κρέατα
 κάθε λογής, τους τα παράθεσε, στο πλάι ακούμπησε κούπες χρυσές,
 και κάθε τόσο ο κήρυκας περνούσε, γεμίζοντας κρασί τα κύπελλά τους.

Σε λίγο αγέρωχοι οι μνηστήρες μπήκαν κι αυτοί στην αίθουσα,
 πήραν με τη σειρά τους θέση σε θρόνους κι αναπαυτικά καθίσματα.

175 Τότε τους έχυναν νερό στα χέρια τους οι κήρυκες,
 δούλες γέμιζαν με ψωμί πλεχτά πανέρια,
 έφηβοι τους κρατήρες με πιστό ξεχείλιζαν,
 κι αυτοί τα χέρια τους απλώνουν στο έτοιμο τραπέζι.

180 Και μόνον όταν κόρεσαν τον πόθο τους με το φαί και το πιστό,
 τραβούσε άλλα πια η ψυχή τους: τραγούδι, μουσική, χορό-
 συμπλήρωμα απαραίτητο σ' ένα καλό τραπέζι.

185 Τότε κι ο κήρυκας φέρνει και δίνει την πανέμορφη κιθάρα
 στου Φήμιου τα χέρια, που τραγουδούσε στους μνηστήρες από ανάγκη
 έκρουσε ωστόσο τις χορδές, ψάχνοντας τον σκοπό για ωραίο τραγούδι.

Β΄ Ερωτήσεις

1. Ο Φήμιος ήταν περιφνημος αοιδός στην Ιθάκη. Τι ήταν οι αοιδοί;
2. Να αφηγηθείτε σε γ΄ πρόσωπο τη σκηνή συνοπτικά σε ένα κείμενο 10-12 σειρών.

3. α) Να χωρίσετε το απόσπασμα σε μικρότερες νοηματικές ενότητες και να δώσετε ένα πλαισίωτο στην καθεμία.

copyright © 2005- 2006

β) Σε ποιους στίχους του αποσπάσματος που σας δίνεται υπάρχει προοικονομία;

4. α) Να χαρακτηρίσετε τον Τηλέμαχο και να δώσετε τη συναισθηματική του κατάσταση στηριζόμενοι στο απόσπασμα που σας δίνεται.

β) Με αφορμή τη φιλοξενία που προσφέρει ο Τηλέμαχος στην Αθηνά-Μέντη να αναφέρετε τι γνωρίζετε για το θεσμό της φιλοξενίας. Ακόμη να εντοπίσετε στο απόσπασμα στοιχεία του τυπικού της φιλοξενίας.

